

LBRIS

We know
books

Emilia Muller

**LAURA RISE
DETINUTA**

Cuprins

Prolog	11
Capitolul 1	12
Capitolul 2	18
Capitolul 3	23
Capitolul 4	27
Capitolul 5	34
Capitolul 6	47
Capitolul 7	55
Capitolul 8	61
Capitolul 9	71
Capitolul 10	78
Capitolul 11	87
Capitolul 12	93
Capitolul 13	98
Capitolul 14	107
Capitolul 15	115
Capitolul 16	141
Capitolul 17	150
Capitolul 18	161
Capitolul 19	173

Capitolul 1

Mesaj vocal de la George:

Încetează să mă mai suni. Sau fă-o, dar să știi că oricum îți voi bloca numărul.

Furioasă, am vrut să arunc telefonul, dar apoi mi-am amintit că resursele mele financiare sunt pe sfârșite și nu-mi voi permite curând unul nou. Ce ironic! Să fiu lefteră, când creația mea aduce bani frumoși. Dar nu mie, ci lui George.

Cine este George?

George Reza este pseudonimul meu. Singura diferență dintre el și alte pseudonime este faptul că George chiar există. George este o persoană, în carne și oase. George mi-a tras-o. Se pare că i-a plăcut așa de mult în lumina reflectoarelor, încât a decis că nu mai are sens să joace un rol. Și-a însușit toată munca mea. Fără să clipească, fără să arate o brumă de părere de rău.

George, cel mai aclamat scriitor român din ultimii zece ani. George, cel mai fin cunoscător al sufletului feminin. George! George! George!

Simt cum îmi crește pulsul și încep să-mi tremure mâinile. Uneori, mă întreb dacă nu l-am ales inconștient pe George din toți amicii mei bărbați datorită prenumelui său. Poate am vrut să fac la fel ca Mary Ann Evans, care a publicat sub pseudonimul George Eliot, crezând că un prenume de bărbat deja încercat în lumea scriitorilor îmi va aduce succes garantat. Se spune că Evans era atât de urâtă, încât tatăl ei a renunțat din vreme la ideea că ea se va putea căsători și a sprijinit-o să urmeze o educație la care nu aveau acces femeile pe vremea aceea. Nimic nu se compară cu dragostea de tată!

De zece ani scriam întruna, dar niciuna dintre cărțile mele nu primise măcar o mică încurajare din partea editurilor. Părea că eram departe de a fi vreodată publicată, iar timpul care trecea nu făcea decât să mă amărăscă și să mănânce din încrederea în talentul meu. Răspunsul standard – *ne pare rău, dar creația dumneavoastră nu se potrivește planului nostru editorial* – îmi provoca greață. Eram sigură că nu eram singura scriitoare care-i bombarda cu propuneri de publicare, dar să primești mereu același răspuns este la fel de eficace ca picătura chinezească, care se zdrobește de fruntea scriitorului și-l lasă fără vlagă creativă. Alteori nu primeam nici atât; editurile se acopereau cu un alt răspuns-cadru când le trimiteai manuscrisele: *Vă rugăm să aveți în vedere numărul mare de manuscrise care ajung pe adresa editurii. Așadar, în lipsa unui răspuns după două luni de*

la expedierea manuscrisului dumneavoastră, înseamnă că editura a refuzat tacit lucrarea.

Apoi, într-o zi, am primit următorul mesaj:

Stimată doamnă Laura Rise,

Mi-a plăcut atât povestea pentru copii, cât și fragmentul din nuvelă pe care l-ați trimis.

Felicitări!

Ambele manuscrise îndeplinesc criteriile noastre pentru a fi publicate.

Vă trimit în atașament formularul nostru de contract de editare. Dacă aveți întrebări sau nelămuriri pe marginea lui, vă rog să-mi scrieți sau să mă sunați.

În privința contribuției financiare pe care o solicităm din partea Dvs. - și care este menită să acopere o parte din costurile de editare și tipărirea primului tiraj de 100 ex, aceasta este:

- cartea pentru copii - 1802 lei

- nuvela - 3500 lei

Vă așteptăm cu drag!

Toate cele bune,

Editura Binetto

Am sărit în sus de fericire. În sfârșit, o editură dorea să mă publice. Aveam să fiu cunoscută pentru talentul meu și în afara cercului de prieteni și familie. I-am *forwardat* imediat mesajul prietenei mele Alina, care m-a sunat în câteva minute.

— Fată, nu înțelege greșit ce urmează să-ți spun.

— Ai primit emailul meu? am întrebat-o contrariată.

— Da, l-am primit. Și e frumos să ai în scris dovada că munca ta este apreciată, doar că nu cred că editura asta apreciază cu adevărat literatura.

— Adică?

— Domeniul editorial este mai puțin axat pe valoare și mai mult pe a face bani. E normal ca editurile să publice autori care să aibă priză la cititori. Altfel, nu fac vânzări, iar dacă nu fac vânzări nu pot supraviețui. Dar când o editură nu are nici măcar o mică discuție cu tine despre lucrarea ta și din start îți comunică suma pe care o ai de plătit pentru ca ei să publice primul tiraj, nu este un semn bun.

Am tăcut. Deși nu-mi plăcea ce auzeam, știam că Alina are dreptate.

— Și ce să fac, Alina? Știi câte edituri am contactat și nici măcar un răspuns de respingere n-am primit? Da, nu este scenariul ideal pe care mi l-am dorit pentru cărțile mele. Și știu că voi cheltui o sumă considerabilă, dar mă gândesc că merită.

— Eu zic să mai aștepți, Laura. Îți mai cizelezi un pic lucrările și revii cu propuneri de publicare către editurile mai mari. Da, așa este, se ajunge greu la ele, dar cel puțin vei fi mândră pentru că nu trebuie să plătești pentru publicare. Reține: este treaba editurilor să vândă

cărțile, să se asigure că o carte este promovată către publicul-țintă și apoi să-și recupereze cheltuielile cu publicarea și să plătească drepturile de autor. Mi se pare că edituri ca Binetto nici măcar nu se chinuie. Speculează frustrarea și dorința autorilor de a fi publicați și fac bani din asta. Eți, de fapt, nu-și iau niciun risc. Habar n-am care sunt costurile de publicare pentru o editură, dar totul miroase a schemă Ponzi.

Alina avea dreptate, așa că am refuzat oferta editurii Binetto. Peste ani, mulți aveau să se plângă despre tipul acesta de ofertă. Așa îmi devenise clar de ce apăreau atât de multe edituri noi, când se spunea că piața de carte de la noi era lovită grav din cauza faptului că nu prea se cumpărau cărți.

Am luat decizia să nu mai contactez decât edituri măricele și cu tradiție. Deși nu i-am pierdut niciodată din vedere pe cei de la Binetto. Schema lor Ponzi părea să dea roade serioase, și acum ei se lăudau cu o tradiție de peste zece ani și cu faptul că aduceau mai aproape cărțile de cititori. Bine punctat, scriitorii erau oricum carne de tun. Un scriitor care și-a publicat cărțile la ei povestea pe un site cum a înțeles că era totul o păcăleală încă de la lansare. Fondatorii editurii s-au plâns chiar și în discursul de la lansarea cărții cu privire la sacrificiile financiare pe care le făceau, deși nu-și luau niciun risc, dar totul era făcut în numele culturii și aprecierii editurii față de cititori. Pe deasupra, scriitorul a trebuit să insiste luni la rând să-și primească drepturile de autor pentru anul în care fusese făcută lansarea. Pasămite Range Roverul parcat în fața sediului editurii reușea totuși să le aline suferințele.

De la momentul emailului editurii Binetto, m-am ghidat după vorba *dacă dai greș, încearcă din nou și din nou; cel puțin, dai greș cu un lucru mai bine făcut.*

Am încercat să urmez sfatul unui celebru scriitor (numi mai amintesc numele) care dădea indicații scriitorilor aflați la început de drum: trimiteți manuscrisul și apoi uitați de el. Apucați-vă imediat de următoarea lucrare. Nu stați pe lângă telefon sau să vă urmăriți email-urile. Nu sperați. Ați făcut o mare realizare doar pentru că ați terminat de scris un manuscris. Nu mai pierdeți energie cu temeri, speranțe și disperare. Canalizați, în schimb, acea disperare către noul manuscris și puneți toată energia acolo. Imediat, chiar de a doua zi după ce ați trimis manuscrisul.

Eu nu am reușit, dar m-am gândit că problema mea consta în faptul că nu știam să invoc venirea muzei. Foarte greșit! Am văzut recent un video pe YouTube, în care actorul Richard Dreyfuss susține o cuvântare la un colegiu din Statele Unite ale Americii. El povestește despre un moment în care și-a complimentat un prieten, care i-a răspuns că performanța actricească nu i se datorează lui, ci muzei. Richard i-a spus: Dă-o încolo de muză! Când joci prost, tot muza e la mijloc? Nu mă gândisem niciodată așa, credeam că umilitatea este o condiție *sine-qua-non* pentru ca muza să continue să apară. Altfel, dacă o superi și nu-i înalți ode, va avea grijă să te lase de izbeliște. M-am gândit că fiecare meserie are superstițiile ei și aceasta cu muza ține de scriitori. Câte alte superstiții aveam să descopăr și să demontez pe parcurs?

Capitolul 2

La început, am scris povești pentru copii. Unii scriitori încep direct cu proză scurtă sau romane, însă la mine n-a fost așa. Poate pentru că mi-a luat atât de mult să mă maturizez, cum îmi reproșa doamna bibliotecară de la școala generală. Eram deja în clasa a șaptea când mi-a spus că este timpul să împrumut și altceva decât basme. N-am înțeles de ce era o problemă că-mi plăcea să citesc doar cărți pentru copii. După cum vedeam eu lucrurile, trebuia să mă laude că manifest dorință și plăcere pentru citit – mai ales când atâția profesori se plângeau că generațiile tinere nu mai citesc și că asta se vede în comportamentul nostru, de aceea suntem niște răzgâiați care nici măcar nu mai știu că trebuie să dea *bună ziua* când intrăm într-o încăpere.

La scurtă vreme după aceea, nu m-am mai întors la bibliotecă. Niciuna din cărțile recomandate de bibliotecară nu-mi plăcuseră și nu aș fi îndrăznit vreodată să recunosc asta cu voce tare; în plus, dacă i-aș fi spus ce cred despre recomandările ei, ar fi dat vina pe faptul că

mi-am stricat gustul de lectură citind prea multe povești pentru copii.

Există o grămadă de explicații pentru care oamenii își doresc unele lucruri. Scriitorii, fiind și ei oameni, nu au cum să facă notă discordantă. M-am simțit mereu mai în largul meu în fața unei foi de hârtie (fie că scriam pe ea, fie că citeam de pe ea) decât în fața oamenilor. Când mi-a fost clar că mă exprim mai bine în scris, am știut că sunt scriitoare. Tot ce-mi mai lipsea era recunoașterea exterioară, acceptarea din partea celorlalți că acesta era rolul meu, menirea mea, dacă doriți. Când ajungi la momentul acesta, devii un fel de hienă flămândă care stă de pază să vadă când apare ceva de mâncat. Așa și eu, așteptam cu foame complimente de la alții. Și așteptându-le, începi să-ți închipui (aproape fără să realizezi) momentul de maximă glorie când lucrarea ta este apreciată și persoanele care ți-ai dori să afle despre laudele care i se aduc. Ei bine, doamna bibliotecară se numără printre acești oameni din închipuirea mea. Îmi doream ca ea să afle că n-a fost în van să citesc atât de multe povești pentru copii, că, de fapt, mi-au folosit la ceva.

„Căprioarele vesele din pădurea fermecată” e prima mea poveste pentru copii. Aria este motivul pentru care căprioarele au fost punctul central al poveștii. Eram profesoară de limba engleză la un *after-school* când am cunoscut-o. Se întâmpla adesea să le țin locul profesorilor care nu puteau participa la ore. Chiar dacă de cele mai multe ori erau clase mici, cunoștințele mele despre materia respectivă erau limitate. Așa că îi amuzam pe copii inventând povești. Îi rugam să-mi propună fie un